

DRAGOSTE SACRĂ

Aprecieri pentru această carte

Această carte este o ediție revizuită și actualizată a autorilor Brent Curtis și John Eldredge, publicată pentru prima dată în 1997. După tragicul accident de alpinism în care Brent și-a pierdut viața în 1998, John Eldredge a preluat responsabilitatea acestei noi versiuni, păstrând cu grijă esența și frumusețea mesajului inițial.

Ideea centrală a cărții este că Dumnezeu ne invită pe fiecare într-o romanță sacră – o relație profundă și personală cu El. Cartea ne cheamă să pășim într-o aventură spirituală autentică, redescoperind sensul unei intimități sfinte cu Creatorul.

Lectura mi s-a părut nu doar interesantă, ci și plină de profunzime. Este o reflecție sensibilă asupra dorului sufletului omenesc și a chemării divine de a trăi o viață ancorată în dragostea lui Dumnezeu – o călătorie spre inima Aceluia care ne cunoaște cel mai bine.

Eldredge deschide ușa către adevăruri vechi, dar uitate – adevăruri care sunt antidotul perfect pentru o biserică anostă și un creștinism care riscă să devină plictisitor și lipsit de viață.

Citește această carte care îți aprinde din nou dragostea dintâi pentru Cristos. E provocatoare, da! Dar ce aventură incredibilă ne este oferită!

Trăim într-o lume haotică, dar această carte oferă o perspectivă creștină asupra modului în care ne putem regăsi pacea, apartenența și legătura cu Dumnezeu. Autorii au numit-o povestea de dragoste a lui Dumnezeu pentru noi – o relație esențială menită să ne redeschidă inima spre iubirea Lui, spre modul în care El ne vede, spre scopul și potențialul pe care ni le-a rânduit.

Am apreciat în mod deosebit perspectiva sinceră și ușor de înțeles a autorului cu privire la golul lăuntric pe care îl trăim atunci când ne agățăm de lucruri greșite, cum ar fi dependențele, în speranța unei împliniri. M-am bucurat să-mi regăsesc inima tresărind din nou!

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

ELDREDGE, JOHN

Dragoste sacră / John Eldredge.— Oradea: Scriptum, 2025

ISBN 978-606-031-337-3

I. Curtis, Brent

2

DRAGOSTE SACRĂ

ÎNTÂLNIREA CU DUMNEZEUL
CARE TE CAUTĂ
DINCOLO DE FORMALISM

JOHN ELDREDGE
& BRENT CURTIS

Editura Scriptum®
Oradea

De același autor, la Editura Scriptum au mai apărut:

Dragoste sacră
Ia-ți viața înapoi
Inimă neînfricăată
Mută munții
Rezilient
Vânătoarea de lei

Împreună cu soția lui, Stasi:
Captivantă

Originally published in U.S.A. under the title
The Sacred Romance
by Thomas Nelson, a registered trademark of
HarperCollins Christian Publishing, Inc., Nashville, TN
© 2024 by John Eldredge and Brent Curtis

This edition published by arrangement with
HarperCollins Christian Publishing, Inc.

Ediția în limba română, publicată cu permisiune, sub titlul:
Dragoste sacră
de John Eldredge

© 2025 Editura Scriptum®
str. Simion Bărnuțiu nr. 2, 410204 Oradea – Bihor
Tel./Fax/Robot: 0259-457.428
E-mail: scriptum@scriptum.ro
Pagina web: WWW.SCRIPTUM.RO

Toate drepturile rezervate asupra prezentei ediții în limba română.
Prima ediție în limba română.

Cu excepția situațiilor când se specifică altfel, toate citatele biblice folosite sunt din NTR – Noua traducere în limba română. Alte traduceri ale Bibliei folosite: MSG – The Message; NASB – New American Standard Bible; NKJV – New King James Version.

Orice reproducere sau selecție de texte din această carte este permisă doar cu aprobarea în scris a Editurii Scriptum, Oradea.

ISBN (tipărit) - 978-606-031-337-3
ISBN (e-book) - 978-606-031-048-8

CUPRINS

MULȚUMIRI	7
UNU : VIAȚA PIERDUTĂ A INIMII	9
DOI : O POVESTE DE DRAGOSTE NECUNOSCUTĂ	21
TREI : MESAJUL SĂGETILOR	31
PATRU : POVESTEA MAI AMPLĂ ÎN CARE VREM SĂ TRĂIM	43
CINCI : CARACTERUL NĂVALNIC AL LUI DUMNEZEU	55
ȘASE : DUMNEZEU, ROMANTICUL FĂRĂ VÂRSTĂ	77
ȘAPTE : PREAIUBIȚII LUI	193
OPT : DUȘMANUL: LEGENDELE CĂDERII	109
NOUĂ : IUBIRI MAI PUȚIN NĂVALNICE	133
ZECE : PE DRUM	153
UNSPRE ZECE : COMUNIUNEA DIN PUSTIU: CUM SĂ TRĂIM PE MALURILE CERULUI	169
DOISPRE ZECE : ÎN SFÂRȘIT ACASĂ	187
EPILOG : IMPORTANȚA MEMORIEI ÎN AȘTEPTAREA ÎNTOARCERII EDENULUI	207
BIBLIOGRAFIE	225
DESPRE AUTORI	229

MULȚUMIRI

JOHN ELDREDGE: Îți mulțumesc ție, tată, că m-ai învățat să pescuiesc, m-ai învățat despre Vest și pentru cei patru ani petrecuți împreună pe apă și în păduri. Și ție, mamă, că m-ai învățat despre teatru, Shakespeare și literatură, și amândurora pentru dragostea voastră pentru mine.

Îți mulțumesc, Brent, pentru ideea acestei cărți și pentru curajul imens și harul de care a fost nevoie pentru a colabora la scrierea ei.

Îi mulțumesc soției mele, Stasi, a cărei inimă mare a fost o inspirație mai presus de cuvinte pentru inima mea, o iubire mai profundă decât se poate spune. Îți dedic ție această carte.

BRENT CURTIS: Orice lucrare ce implică creativitate este îndatorată într-o anumită măsură fiecărei persoane care a avut un impact asupra vieții cuiva, în bine sau în rău. În acest moment, aș vrea să le mulțumesc câtorva persoane ale căror vieți și inimi au contribuit în moduri deosebite la ceea ce este scris aici.

Aș vrea să le mulțumesc din plin lui Jan și Sharon, partenerul meu și, respectiv, secretara mea, pentru sugestiile și încurajarea lor sincere; partenerei mele, Laura, pentru că a înfruntat alături de mine

DRAGOSTE SACRĂ

singurătatea războiului spiritual; lui Randy Raysbrook, pentru că mi-a împărtășit roadele propriei sale cercetări a locului pe care îl are inima în viața spirituală și lui Bruce Nygren, pentru că a avut încredere în mine și în John și ne-a editat lucrarea cu blândețe.

Lui Ralph și Isaac, care au umblat alături de mine în perioade diferite și pe porțiuni diferite ale călătoriei ca frați ai inimii – ați avut un impact veșnic asupra vieții mele; și lui John, ale cărui inimă și curaj în a-L căuta pe Dumnezeu răzbat din paginile acestei cărți împreună cu ale mele – Îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru fiecare dintre voi.

Surorilor mele, Candy, Angelita și Brenda, și fratelui meu, Donnie: anii în care am crescut împreună au întrepătruns bucuriile, tristețile și luptele voastre cu ale mele în moduri care vor rămâne cu mine pentru totdeauna. Ție, mama, pentru că ai vrut întotdeauna ce era cel mai bine pentru noi; și lui Paul, Don și tatălui meu, Frederick – de la fiecare dintre voi am învățat câte ceva despre ce înseamnă să fii bărbat.

Lui Drew și Ben, pentru toate ocaziile în care „am stat în drum”, am jucat leapșa, ne-am luptat și am râs de lucruri prostești. Vă iubesc pe amândoi din toată inima mea și mă rog ca această carte să fie o fereastră către cel mai profund lucru care a călăuzit călătoria propriei mele vieți. De asemenea, fie ca ea să fie o lumină și o busolă, care să vă călăuzească pe propriul vostru drum acasă la Domnul Isus Cristos, care ni v-a dat mie și mamei voastre din iubire.

În fine, ție, Ginny, pentru că mi-ai împrumutat ochii și inima ta ca să citești manuscrisul și pentru răbdarea ta de-a lungul anilor cu asperitățile mele. Îți amintești de plaja aceea cu nisip negru din New England și de verigheta prinsă cu ultima răcăire a greblei? Cu anticipare și speranță, îți dedic această carte ție.

Și, din partea amândurora, recunoștința și dragostea noastră sincere se îndreaptă către Isus din Nazaret, Autorul și Cel ce Desăvârșește Povestea de Dragoste sacră.

UNU

VIAȚA PIERDUTĂ A INIMII

Inimile însetate sunt cele ale căror tânjiri au fost stârnite
de atingerea lui Dumnezeu din lăuntrul lor.

— A.W. TOZER

Omenirea se zbate într-o criză a inimii ce durează de secole. Mulți dintre noi o simțim; unii dintre noi aproape că am fost copleșiți de ea. Avem înlăuntrul nostru niște dorințe foarte profunde în legătură cu viața pe care tânjim să o trăim. Iar câteodată întrezărim o frântură din ea în momentele transcendente din vacanțe sau din jurul mesei cu niște prieteni buni. Mai adesea, prindem câteva cadre online, în povestea altcuiva. Și totuși, viața ne scapă tuturor. Ne înecăm în informații și conștientizări, și pare că fiecare nouă revelație nu face decât să submineze lucrul în care aveam încredere cu o zi în urmă. Descoperim că cunoașterea în sine nu vindecă boala omenirii. Dumnezeu ar putea să ne ajute, dar val după val de tragedii și traume globale ne slăbesc și credința. Inimile noastre nu pot să nu se întrebe: *Doamne, unde ești în toate astea?*

Dacă ascultăm cu atenție, inima noastră ne va spune ceva prețios și promițător. *Nu se poate ca asta să fie totul. Ceva lipsește. Trebuie să mai existe ceva.*

DRAGOSTE SACRĂ

Vocea vine deseori în miezul nopții sau în primele ore ale dimineții, când inimile noastre sunt în starea lor cea mai autentică și vulnerabilă. La început, confundăm sursa acestei voci și presupunem că este vorba doar de nesiguranțele și neliniștile noastre. Ne aranjăm perna, ne întoarcem pe partea cealaltă și încercăm să adormim la loc. Trec zile, săptămâni și chiar luni întregi, și vocea ne vorbește din nou: *Nu ți-e sete? Ascultă-ți inima. Ceva lipsește.*

Ascultăm și ne dăm seama de ceea ce francezii numesc *ennui* (plictiseală), un soi de gol lăuntric la granița cu disperarea. Iar sub plictiseală se află ceva periculos, ceva care pare adulterin și lipsit de loialitate față de religia în care se presupune că trebuie să credem – fie că aceea este religia progresului global sau o credință anume. Simțim în adâncul nostru o pasiune care amenință să dea peste cap programul după care trăim; pare să fie nedisciplinată, sălbatică. Tulburați, ne întoarcem și ne îndepărtăm repede, ca o femeie care simte mai mult decât ar vrea atunci când ochii ei îi întâlnesc pe cei ai unui bărbat care nu este soțul ei.

Ne spunem nouă înșine că această voce înceată, plină de pasiune este un intrus care a reușit să intre din cauză că nu am fost disciplinați sau nu ne-am concentrat, sau nu am fost „optimiști”; poate că trebuie să ne odihnim mai mult, să practicăm yoga, să consumăm mai puțin din mass-media. Pastorul sau preotul nostru pare să fie de acord cu această evaluare și ne îndeamnă să fim mai „credincioși”. Încercăm să reducem la tăcere acea voce, fiind ocupați cu serviciul sau poate cu eforturile noastre de a promova dreptatea. Poate ne alăturăm unui club de carte despre rugăciune, mergem la terapie sau facem un training ca să devenim parte a unei echipe care slujește printre oamenii străzii. Poate că doar petrecem timp cu prietenii noștri în cafenele, vorbind despre visurile noastre, dar nefăcând de fapt nimic în privința lor.

Cândva, mai târziu, vocea din inima noastră îndrăznește să ne vorbească din nou, de data aceasta mai insistent. *Ascultă-mă – ceva lipsește în toate astea. Tu tânjești să ai o relație de dragoste, să pornești într-o aventură măreață, să ai parte de un nou început. Ești făcut pentru mai mult. Știi asta.*

Când tânărul profet Samuel a auzit vocea lui Dumnezeu, chemându-l în timpul nopții, el s-a sfătuit cu mentorul său, preotul

VIAȚA PIERDUTĂ A INIMII

Eli, ca să știe cum să răspundă. Chiar și așa, a fost nevoie de trei chemări pentru ca ei să-și dea seama că Dumnezeu era Cel care făcea chemarea. În loc să ignore vocea sau să o reducă la tăcere, Samuel, în cele din urmă, a ascultat.

În lumea noastră modernă și fragmentată, de cele mai multe ori nu avem un astfel de mentor, așa că nu înțelegem că Dumnezeu este Cel care vorbește inimilor noastre. Pentru că am pierdut de atât de mult timp legătura cu tânjirile noastre cele mai profunde, nu reușim să recunoaștem vocea Celui care ne cheamă prin intermediul lor. Frustrați din cauza faptului că inima noastră sabotează încontinuu viața noastră „creștină” devotată, unii dintre noi reduc vocea la tăcere ferecând inima în pod, hrănind-o doar cu pâinea și apa datoriei și a obligației, până când aproape că moare, vocea fiind acum înceată și slăbită. Dar, câteodată, noaptea, când ne lăsăm garda jos, încă o auzim cum ne cheamă, atât de încet – o șoaptă îndepărtată. Odată cu sosirea dimineții, activitățile noii zile strigă pentru a ne atrage atenția, sunetul acela dispare și ne felicităm pentru faptul că în sfârșit ne-am învins anxietatea.

Alții cad de acord să îi dea inimii o viață paralelă, numai să ne lase în pace și să nu tulbure apele. Încercăm să ne pierdem în muncă sau să „avem un hobby” (iar oricare dintre ele începe în curând să pară mai degrabă o dependență); avem o aventură sau dezvoltăm niște fantezii colorate, hrănite de cele mai noi romane romantice sau pornografie. Învățăm să ne placă intrigile picante și secretele bârfelor. Ne asigurăm că păstrăm suficientă distanță între noi și alții, și chiar și între noi și propria noastră inimă, pentru a ascunde necredința totală în care trăim acum cu privire la despărțirea dintre viața noastră interioară și viața noastră exterioară.

După ce ne-am îmbunat inima astfel, suntem forțați să renunțăm la călătoria noastră spirituală, pentru că inima noastră nu mai vrea să vină cu noi. Este legată de micile plăceri cu care am hrănit-o ca să o ținem sub control.

CÂND NE PIERDEM INIMA

Viața inimii este un mare mister. Cu toate acestea, avem multe expresii care ne ajută să exprimăm această flăcără a sufletului omenesc.

DRAGOSTE SACRĂ

Spunem că o persoană lipsită de compasiune este „fără inimă” și o îndemnăm să „aibă și ea puțină inimă”. Când suntem răniți profund sau suntem respinși în dragoste, spunem că avem „inima frântă”. Soldații curajoși sunt „inimoși”. Cei cu adevărat răi au o „inimă neagră”, iar sfinții au „inimi de aur”. Dacă vrem să vorbim despre ceva foarte personal, cerem să avem o discuție de la „inimă la inimă”. „Cu inima ușoară” ne simțim în vacanță. Iar când iubim pe cineva cu adevărat, iubim „cu toată inima”.

Dar atunci când ne pierdem pasiunea pentru viață, când o atmosferă de moarte se instalează și nu putem să o înlăturăm, mărturisim: „Nu am tragere de inimă”. (Cât din inima ta este prezentă zilele astea?)

Eu și Brent te invităm într-o călătorie de recuperare a inimii tale sau a locurilor pierdute din inima ta. Pentru că, în final, nu contează cât de bine am executat lucrurile sau ce am realizat – o viață fără inimă nu merită trăită. Pentru că din acest izvor al sufletului curge toată grija autentică și toată munca cu sens, toată închinarea autentică și tot sacrificiul autentic. Credința, speranța și dragostea izvorăsc și ele din această fântână. Pentru că în inima noastră auzim prima dată vocea lui Dumnezeu și în inima noastră ajungem să-L cunoaștem și să învățăm să trăim în dragostea Lui.

Așadar, poți să-ți dai seama că a-ți pierde inima înseamnă a pierde totul. Iar ceea ce-i descrie pe cei mai mulți oameni din zilele noastre este o „pierdere a inimii”. Nu e vorba doar despre dependențe și aventuri, anxietate și depresie, traumă și inimi frante – deși, Dumnezeu știe, există destule astfel de lucruri ca să-i facă chiar și pe cei mai buni dintre noi să se descurajeze. Ci este vorba despre o împrăștiere, o epuizare, despre faptul că mulți dintre noi trăim zi de zi doar ca să supraviețuim. Dincolo de suprafață ne simțim neliniștiți, oboșiți și vulnerabili.

Într-adevăr, multele forțe care conduc viața modernă nu doar că au asaltat viața inimii, ci au și demolat habitatul inimii – acea topografie a misterului, frumuseții și transcendenței pe care le cunoșteam atât de bine când eram copii.

La ora de fizică, profesorul părea să fie încântat să ne explice că frumusețea apusurilor de soare și a curcubeielor se datora doar refracției luminii prin particulele de apă și praf din aer. Era ca și cum

VIAȚA PIERDUTĂ A INIMII

miracolul luminii înseși era cumva elucidat prin aceste explicații. Iubirea nu e mai mult decât hormoni. Semnificația este ceva ce ne construim noi înșine. Ne amintim că plecam de la acele ore cu senzația că pierduserăm ceva, cu sentimentul că „Ah, deci asta e totul.” Mesajul profesorilor noștri era clar: odată ce scăpăm de misticismul și superstițiile inutile, progresul omenirii va continua neabătut.

Cu toții am avut parte de această experiență cândva, fie că a fost vorba de profesori, părinți, slujba de la biserică sau intimitatea sexuală – sentimentul că ceva important, poate singurul lucru important, a fost elucidat sau pătat și pierdut pentru totdeauna. Câteodată puțin câte puțin, alteori în porțiuni mai mari, viața a secat terenul menit să susțină și să hrănească viața mai sălbatică a inimii, forțând inima să se retragă ca o specie pe cale de dispariție în spații mai mici, mai izolate și deseori mai întunecate, pentru a supraviețui. Când s-a întâmplat asta, ceva s-a pierdut, ceva vital.

Fiindcă ce vom face când ne vom trezi într-o zi că am pierdut legătura cu inima noastră și, odată cu ea, însuși refugiul în care locuiește prezența lui Dumnezeu?

Începând de foarte timpuriu, viața ne-a învățat pe toți să ignorăm și să nu avem încredere în tânjirile cele mai profunde ale inimilor noastre. Viața, în cea mai mare parte, ne învață să ne înăbușim tânjirea și să trăim doar în lumea exterioară, unde eficiența și performanța sunt totul. Învățăm de la părinți și colegi, la școală, la muncă și chiar de la mentorii noștri spirituali, că altceva se cere de la noi, nu inima noastră, adică, ceea ce suntem *noi*. Foarte rar suntem invitați să trăim din inimile noastre. Dacă suntem doriți, deseori suntem doriți pentru ceea ce putem oferi din punct de vedere funcțional. Dacă suntem bogați, suntem apreciați pentru bogăția noastră; dacă suntem frumoși, pentru felul în care arătăm; dacă suntem inteligenți, pentru mintea noastră. Așa că învățăm să oferim doar acele părți din noi care sunt aprobate, punând în scenă o reprezentare creată cu grijă pentru a câștiga acceptarea din partea celor care reprezintă viața pentru noi. Divorțăm de inima noastră și începem să trăim o viață dublă. Frederick Buechner exprimă acest fenomen în cartea sa biografică, *Telling Secrets* [Secrete]: „Sinele nostru original, strălucitor, ajunge să fie îngropat atât de adânc, încât cei mai mulți dintre noi cu greu mai

ajung să trăiască cu el. În schimb, trăim cu toate celelalte personalități pe care ni le asumăm și la care renunțăm încontinuu ca la niște haine și pălării cu care înfruntăm vremea acestei lumi.”

Pe dinafară, există povestea exterioară a vieții noastre. Asta este viața pe care o vede toată lumea: viața noastră la muncă, la joacă și poate la biserică, cu familia și prietenii, în care ne plătim taxele și îmbătrânim. Povestea noastră exterioară este locul în care ne creăm identitatea pe care o cunosc cei mai mulți. Este locul în care am învățat să ne etichetăm unii pe alții într-un mod care implică faptul că am ajuns la destinația noastră finală. Bob este contabil; Mary lucrează pentru guvern; Ted este avocat. Familia Smith este familia cu peluza îngrijită și copiii drăguți; familia Jones este familia ai cărei copii dau mereu de belele. Aici, a fi ocupat înlocuiește semnificația, eficiența ia locul creativității, iar relațiile funcționale iau locul iubirii. În viața exterioară trăim așa cum *ar trebui* (Ar trebui să fac asta), mai degrabă decât așa cum *ne-am dori* (Vreau să fac asta), iar managementul ia locul misterului. Există trei pași pentru o căsnicie fericită, cinci moduri în care îți poți îmbunătăți portofoliul și șapte obiceiuri pentru succes.

Există o dimensiune spirituală a acestei lumi exterioare în dorința noastră pentru dreptate, comunitate, un pământ vindecător; dar comuniunea cu Dumnezeu este înlocuită de activitățile pentru Dumnezeu. Există prea puțin timp în această lume exterioară pentru întrebări profunde. Cu planul potrivit, totul în viață poate fi gestionat... mai puțin inima ta.

Viața lăuntrică, povestea inimii tale, este viața acelor locuri profunde din noi – pasiunile și visurile noastre, temerile și rănilile noastre cele mai profunde. Este viața nevăzută, misterul dinăuntru – ceea ce Buechner numește „sinele nostru strălucitor”. Nu poate fi tratat ca o corporație. Inima nu răspunde la principii și programe; nu caută eficiența, ci pasiunea. Arta, poezia, frumusețea, misterul, extazul: acestea sunt cele care stârnesc inima. Într-adevăr, ele sunt limbajul care trebuie folosit dacă cineva dorește să comunice cu inima. De aceea Isus i-a învățat pe oameni și a relaționat cu ei spunându-le povești și punându-le întrebări. Dorința Lui era nu doar să le pună mintea la contribuție, ci să le captiveze inimile.

VIAȚA PIERDUTĂ A INIMII

Într-adevăr, dacă vom asculta, o Poveste de Dragoste sacră ne cheamă prin inima noastră în fiecare moment al vieții noastre. Ne șoptește prin vânt, ne invită prin râsul prietenilor buni, se apropie de noi prin atingerea cuiva drag. Am auzit-o în muzica noastră preferată, am simțit-o la nașterea primului nostru copil, am fost atrași de ea în timp ce priveam sclipirea unui apus de soare în ocean. Povestea de Dragoste este prezentă chiar și în momente de mare suferință personală – boala unui copil, pierderea unei căsnicii, moartea unui prieten. Ceva ne cheamă prin astfel de experiențe și stârnește în noi un dor profund și inconsolabil în inima noastră, trezind în noi o tânjire după intimitate, frumusețe și aventură. Pentru o viață așa cum ar trebui ea să fie.

Această tânjire este cel mai important aspect al personalității umane. Ea ne alimentează căutarea după semnificație, după întregire, după sentimentul că suntem cu adevărat vii. Oricum am descrie această dorință profundă, ea este cea mai importantă parte din noi, esența, pasiunea vieții noastre. Iar vocea care ne cheamă nu este altceva decât vocea lui Dumnezeu.

Nu puteam să auzim vocea aceasta dacă am pierdut contactul cu inima noastră. Adevărata poveste a fiecărei persoane din această lume nu este povestea pe care o vezi, povestea exterioară. Adevărata poveste a fiecărei persoane este călătoria inimii sale. Isus Însuși știa că dacă oamenii trăiesc doar povestea exterioară, până la urmă vor pierde urma vieții lor lăuntrice, a vieții inimii lor pe care El Își dorea atât de mult să o salveze. Într-adevăr, Isus i-a avertizat cel mai mult cu privire la pierderea inimii pe cei mai religioși oameni din epoca sa: „Poporul acesta Mă onorează cu buzele, dar inima lui este departe de Mine” (Matei 15:8).

Este tragic pentru orice persoană să piardă legătura cu viața inimii sale, dar mai ales pentru aceia dintre noi care am auzit odată chemarea în inima noastră și am recunoscut-o ca fiind vocea lui Isus din Nazaret. Poate chiar ne amintim cum ne-a invitat El la o viață plină de frumusețe, intimitate și aventură, o viață pe care credeam că o pierduserăm. Pentru alții dintre noi, atunci când El ne-a chemat, a fost ca și cum ar fi fost prima dată în viața noastră când inima noastră ajunsese în sfârșit acasă. Am răspuns cu credință, cu speranță

DRAGOSTE SACRĂ

și cu iubire și am început călătoria pe care o numim viața creștină. Fiecare zi părea o nouă aventură, pe măsură ce redescopeream lumea cu Dumnezeu alături de noi.

Dar, pentru mulți dintre noi, valurile primei iubiri s-au retras în vârtejul slujirii și al activităților, și am început să ne pierdem romantismul. Credința noastră a început să pară mai mult un șir de probleme care trebuiau să fie rezolvate sau principii care trebuiau să fie învățate înainte să putem avea parte în sfârșit de viața din belșug promisă de Cristos. Am mutat viața noastră spirituală în lumea exterioară a activităților și ne-am înstrăinat în lăuntru nostru. Am simțit că ceva nu era în ordine și poate că am încercat să reparăm asta – meșterind la viața noastră exterioară. Am încercat ultimul trend spiritual sau o biserică nouă, sau ne-am „dezasamblat” credința, sperând să scoatem la iveală ceva mai autentic. Dar nu am făcut decât să ajungem epuizați, blazați, plictisiți... poate chiar deprimați. Alții ne-am implicat din plin în activități fără să ne întrebăm la ce duce toată acea activitate.

Ceea ce vrem să spunem în aceste pagini este următorul lucru:
Inimile noastre ne spun adevărul – chiar lipsește ceva!

CARACTERUL CENTRAL AL INIMII

Ne-a surprins pe amândoi când am descoperit că viața pe care ne-o oferă Isus este o poveste de dragoste a inimii, o aventură de proporții epice. Nu poate fi trăită în primul rând ca pe un set de principii sau sistem etic. Nu poate fi gestionată prin pași și programe. Nu poate fi trăită exclusiv ca un cod moral care duce la neprihănire. Atunci când un expert religios L-a întrebat pe Isus ce trebuie să facă pentru a obține adevărata viață, Isus i-a răspuns printr-o întrebare:

Isus i-a zis:

– Ce este scris în Lege? Ce citești acolo?

El, răspunzând, a zis:

– „Să-L iubești pe Domnul, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, cu toată puterea ta și cu tot cugetul tău”
și „pe semenul tău ca pe tine însuși”.

VIAȚA PIERDUTĂ A INIMII

Isus i-a zis:

– Ai răspuns corect. Fă așa și vei trăi!

— LUCA 10:26-28

Adevărul Evangheliei lui Isus are menirea de a ne elibera pentru a-L iubi pe Dumnezeu și pe ceilalți cu toată inima noastră și pentru a găsi o viață care merită trăită. Când ignorăm acest aspect al inimii cu privire la credința noastră și încercăm să aplicăm religia noastră doar ca pe o doctrină corectă sau ca pe urmărirea dreptății, pasiunea noastră este schilodită sau pervertită, iar separarea dintre sufletul nostru și scopurile lui Dumnezeu cu privire la inimă se adâncește.

Specialiștii religioși din vremea lui Isus L-au confruntat cu ceea ce credeau ei că erau standardele unei vieți plăcute lui Dumnezeu. Viața exterioară, spuneau ei, viața obligației, a datoriei și a slujirii era cea care conta. „Greșiți amarnic”, le-a spus Isus. „De fapt, sunteți chiar morți (morminte văruite). Lui Dumnezeu Îi pasă de viața lăuntrică, de viața inimii” (Matei 23:27-28). Pe parcursul Vechiului și al Noului Testament, viața inimii este în mod clar preocuparea principală a lui Dumnezeu. Când poporul Israel a ajuns să trăiască o viață complet exterioară a ritualurilor și a ceremoniilor, Dumnezeu a plâns: „Poporul acesta... Mă onorează doar cu buzele, dar inima lui este departe de Mine!” (Isaia 29:13).

Inima noastră este cheia vieții și a întoarcerii la Dumnezeu.

Apostolul Pavel ne spune că împietrirea inimii se află în spatele tuturor dependențelor și a răului din rasa umană (Romani 1:21-25). Oswald Chambers scrie: „Prin inimă este perceput [cunoscut] Dumnezeu, și nu prin rațiune... așadar, asta este credința: Dumnezeu perceput de inimă.” De aceea ne spune Dumnezeu în Proverbe 4:23: „Păzește-ți inima cu toată atenția, căci din ea ies izvoarele vieții.” El știe că a ne pierde inima înseamnă a pierde totul. Din nefericire, cei mai mulți dintre noi suntem mai atenți la nivelul de ulei al mașinii noastre decât la felul în care ne păzim viața inimii noastre.

Într-una dintre cele mai mărețe invitații oferite vreodată omului, Cristos a stat în mijlocul mulțimilor din Ierusalim și a spus: „Dacă însetează cineva, să vină la Mine și să bea. Cel ce crede în Mine, din inima lui vor curge râuri de apă vie, așa cum zice Scriptura”

DRAGOSTE SACRĂ

(Ioan 7:37-38). Dacă nu suntem conștienți de setea cea mai profundă a sufletului nostru, oferta Lui nu înseamnă nimic.

Este posibil să recuperăm viața pierdută a inimii noastre și, odată cu ea, intimitatea, frumusețea și aventura unei vieți cu Dumnezeu. Pentru a face asta, trebuie să părăsim tot ce ne este familiar și confortabil – poate chiar și anumite aspecte ale religiei în care am ajuns să ne încredem – și să facem o călătorie. Această călătorie ne duce mai întâi în căutarea vieții pierdute a inimii noastre și a vocii care altădată ne chema în acele locuri tainice – acele locuri și momente când inima noastră era încă vie. Pelerinajul inimii ne face să ne reamintim împreună ce anume ne atrăgea în primul rând în moduri profunde când eram copii: „Adevărat vă spun că, oricine nu primește Împărăția lui Dumnezeu ca un copil, nicidecum nu va intra în ea!” a spus Isus (Marcu 10:15).

În călătoria noastră vom explora întrebările ascunse ale inimii noastre, născute din poveștile vieții noastre. Doar atunci când plecăm de-acasă și pornim într-un pelerinaj începem să vedem felul în care poveștile noastre sunt întrețesute în marea Poveste de Dragoste pe care Dumnezeu o spune din zorii timpului. Doar în acest pelerinaj începem să vedem că fiecare dintre noi are un rol în povestea de dragoste cosmică ce a fost creată special pentru noi. În fine, prin acest pelerinaj ajungem la destinația, întipărită în inimile noastre, pe care într-un fel o știam, la care tânjeam și de care am fost bântuiți încă de când eram copii.

Pe măsură ce urmăm pașii călătoriei către învierea inimii pe care o face Dumnezeu, sperăm să te ajutăm să descoperi tânjirea cea mai profundă a sufletului tău și te invităm să o accepți ca pe cea mai importantă parte din viața ta.

Scopul nostru este să te ajutăm să-ți „păzești inima”, pentru a vedea mai clar dușmanii inimii tale și inimile celor pe care îi iubești – pentru a-ți permite să intri mai bine în Bătălia pentru inimi, la care ne cheamă Căpitanul nostru.

Călătoria noastră începe prin a pune întrebări, punând în cuvinte mișcările inimii. „Ce este această neliniște și acest gol pe care-l simt, câteodată ani la rând, în călătoria mea? Ce legătură este între viața spirituală și restul vieții mele? Ce este acest lucru întipărit atât de

VIAȚA PIERDUTĂ A INIMII

profund în inima mea, pe care îl resimt ca pe un dor după aventură și romantism, care pur și simplu nu mă părăsește? Are vreo legătură cu Dumnezeu? Ce dorește El de la mine? El este Cel care a vorbit inimii mele în tot acest timp? Când am încetat eu să mai ascult? Când m-a chemat prima dată glasul Lui?”